

REFORMÁTUS HÍRADÓ

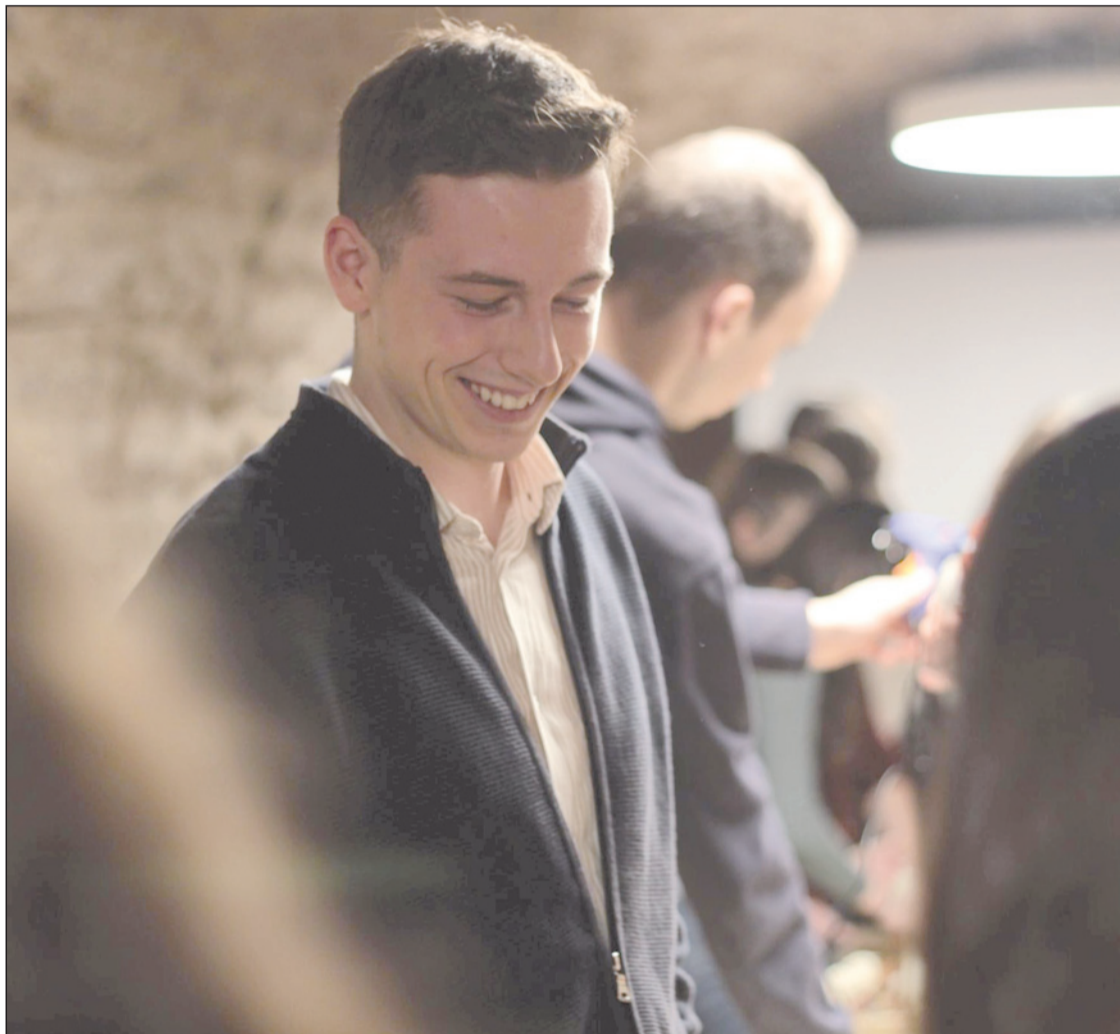
XIII. ÉVFOLYAM 4. SZÁM

Támogatók: Felsővárosi, Hidelvei, Íriszi, Kerekdombi, Szamosfalvi, Törökvágási, Újalsóvárosi Református Egyházközség, Kolozsvári Református Kollégium.
Alapította: Ballai Zoltán és Bibza Gábor.
Szerkesztő: Kerekes Edit

Legyen a Herepei-ház otthon, ahova bármikor betérhetünk

Táborozóból önkéntes, ma az Erdélyi IKE ügyvezetője Apetroae Lucas

Végzős mesteriskolai hallgató vállalati pénzügyi menedzsment szakon. Huszonkét évesen lett az Erdélyi Református Egyházkerület ifjúsági szervezete, az IKE ügyvezető igazgatója. Feladatainak oroszánrésze több ezer résztvevős fesztiválok szervezésétől az IKE költségvetésének tervezéséig és a hátteret biztosító források felkutatásáig terjed. Mialatt elődjével tanulta az ügyvezetőséget, tevékenységi köre újabb hatalmas teendővel bővült: a felújított Herepei-házba költöztek, ahol az IKE történetében először nyílik lehetőségük nemcsak irodát, de teljes ifjúsági központot működtetni. Mára halvány emlék az az összesen két esztendő, amit nyolcéves koráig Olaszországban töltött (Monzában született 2000 októberében), de ott kezdte az elemi, így érti még az olasz nyelvet, ezt a tudást szeretné feleleveníteni. Apetroae Lucas Matteo 2011-től a székelyudvarhelyi Baczkamadarasi Kis Gergely Református Kollégium diákja, 2019-től gazdasági informatikát tanult Kolozsváron. Itthon képzelel el a jövőjét, ennek pedig várhatóan éveken át része lesz az IKE, amellyel közös történetük kilenc éve kezdődött. (Részletek a 9. oldalon)

Ritka: egy évig együtt dolgozott elődjével a feladatkör nagyon szép átadás-átvételi folyamatában

MIHÁLY DÁVID

A Fény születése

BIBZA GÁBOR

A „halál árnyéka” vetült reánk hatványozottan ebben az esztendőben is. Teljesen ismeretlen állapot, amely állandósulni látszik a nagyszüleink világának meséiből ismert konfliktusok által. Az észaiási sötétségben (Ézs 9) járunk, tengetjük életünket, és csak reméljük, hogy a félelem ellenére mindent túlélünk. Túlélésre rendezkedtünk be.

Legújabb karácsonykor a fény ünnepére készülünk. A Megváltóról egyre kevesebb szó esik. Minden a fényről szól, a villogásról, mert lelkiünk érzi, hogy a sötétséget el kellene űzni. Környezetünkben sikerült is a mesterséges fény által. A reklámok fénye, az elektromos világítás vagy okostelefonjaink fénye csak a hangulat javítására és tájékozódásra alkalmas. Álfény, mű, lélektelen a látszat ellenére is. Lelket nem melenget.

Gyermekkorom karácsonykor meggyújtott gyertyái, csilgatszórók sziporkájának füstölő-vakító fénye oly távolinak tűnik, hogy nem is valós már, de az emlékekben is ott volt a várakozás: fényre vágytunk akkor is, mint ma.

Pedig nem fényre van szükségünk, hiszen azt elő tudjuk állítani mesterségesen, mégsem boldogít. Olyan világosságra várunk, amely betölti egész életünket. Átható, lelket, testet megváltoztató. A félelmeinket elűzi, és jelenlétében a fájdalom is enyhül. Ez a világosság ragyogja be életünket, amikor Jézus Krisztus megszületik számunkra is.

Karácsony Jézus Krisztus születésének ünnepe. A kétezer éves történet ma is nyomot hagy életünkben. A környezetünket is meghatározza december környékén. Vajon hagy-e nyomot lelkünkben? Világosság csak akkor lesz életünkben, ha lelkünkben is megszületik Krisztus. Ha a Világosság beragyogja legsötétebb gondolatainkat is.

Ézsaiás próféta az aratás öröméhez hasonlítja a krisztusi világosság megjelenését. Ahogy a távoli időben a kenyér az életet jelentette az emberek számára, úgy Jézus Krisztus megszületése számunkra az örök életet jelenti. Ezt tapasztalni az igazi, életet adó öröm. Erre a megtapasztalásra, mennyei világosságra vágyunk ezen a karácsonyon, hogy megszülessék bennünk is a Szabadító.

Árasszuk szét embertársaink között az Úr szeretetét

Floriska Istvánnal templomosditól főgondnokságig

Főgondnokként is a lelkeket pásztorolja

KISS GÁBOR

A Szamosújvárhoz közeli Kecseden született 1949-ben. A négygyermekes család később Kolozsvárra költözött. Floriska István a Kétágú templomban konfirmált, a Brassai-líceumban érettségizett, majd idegenvezetői képesítést szerzett, angol nyelvtanfolyamon vett részt, bár a szocializmusban az idegen nyelvismeretnek nem volt különösebb értéke. Nyugdíjas, a kolozsvári közszállítási vállalat alkalmazottjaként dolgozott. Évtizedekig presbiter, majd a felsővárosi egyházközség gondnoka. A két kolozsvári egyházmege egyesülésekor a 2012 őszén megalakuló presbiterszövetség elnökévé választották, tisztségéről öt évvel ezelőtt lemondott, amikor a Kolozsvári Református Egyházmege főgondnoka, az Erdélyi Református Egyházkerület igazgatótanácsának és zsinatának tagja lett. Jelszava a közösségi szolgálat Isten nevében, minden egyházi tevékenységét ennek rendeli alá. (Részletek a 8. oldalon)

Árassuk szét embertársaink között az Úr szeretetét

Floriska Istvánnal templomosdítól főgondnokságig

NAGY-HINTÓS DIANA

Életét gyermekkorától meghatározta az egyház, azt mondja, sokszor megtapasztalták Krisztus szeretetét, az istenközelit élet áldásait. Kolozsváron sokan ismerik, legtöbbször talán tömegeket megmozgató egyházi kirándulások, szórványtelepülési közmunkák hozzáértő „házigazdájaként”. Megindítóan őszinte az a jóságos kedvesség, amellyel fiatalokhoz-idősekhez eredendő tisztelettel fordul.

– *Gyermekkorából milyen emlékeket őriz templomba járásról, vallásgyakorlásról, ami annak idején szinte tilos volt?*

– A Kétágú templom közvetlen közelében laktunk. Az 1950-es években nagyon nehéz volt a hattagú család életét: édesapám volt az egyedüli pénzkereső, édesanyám a négy gyermekkel és a család mindennapos szükségleteivel foglalkozott. A mélyen lelkükbe vésett református hitet sikerült nekünk, gyermekeknek is átadni. Szüleinktől tanultunk imádkozni, tőlük hallottuk az első bibliai történeteket, az ő kezüket fogva vettünk részt a vasárnapi istentiszteleteken. Olyan nagyon megszerettem a templomot, hogy bűnbánati héten délutánonként sokszor játszótársaimat otthagya elfutottam a templomba. Otthon is sokszor „templomosdít” játszottunk, legidősebbként mindig én voltam a „pap bácsi”. Ezek az évek voltak talán a legsötétebbek, amikor szinte tilos volt templomba járni, de a szüleim hűségesen kitartottak hitük mellett, és erre tanítottak minket is. Magam előtt látom sokszor a virágvasárnap vagy a konfirmációk alkalmával nagyon szépen feldíszített Kétágú templomot. A templomhoz és Istenhez való ragaszkodásom folytán mindig bátran vállaltam a református egyházzal való tartozásomat. Már tizenegyedik koromban foglalkoztatott a gondolat, hogy teológiára iratkozzak, nagyon szerettem volna lelkész lenni.

– *Mi jött közbe, hogy ez nem valósult meg?*

– A hároméves szakiskola elvégzése után a Brassai-liceumban folytattam a tanulmányaimat. Érettségi után az egyik egyházi vezetővel való beszélgetés miatt más irányba terelődött az életem. Tehát amikor a teológiára szerettem volna felvételizni, nekem már volt szakmám, és ilyen alapon lebeszéltek erről. Nagyon sokszor megbántam ezt a lépésemet, de talán az Úristen így akarta, és én erre csak azt mondhatom: legyen meg a Te akaratod! Mindig rajongtam a földrajz, a történelem, az irodalom iránt. Öt éve dolgoztam a kolozsvári közszállítási vállalatnál, amikor a Babeş-Bolyai Tudományegyetem földrajz karán két éves turisztikai idegenvezetői tanfolyamot végeztem el. A munkahelyem mellett idegenvezetőként dolgoztam a kolozsvári turisztikai hivatalnál, közben a szabadidejemet angolórákra jártam. Éveken át csoportokat vezettem az ország különböző tájaira. Feleséggel, Szilágyi Piroskával és Tünde lányunkkal a monostori nyegyedbe költöztünk, így lettünk a Kakasos gyülekezet tagjai. Akkor még dühöngött a kommunizmus, még nem épült meg a kolozsmonostori templom, de hálátelt szívvel emlékszem a zsúfolásig megtelt Kakasos templomunkra.

– *Aztán presbíter lett. Mit „csinál” a presbíter?*

– Kevéssel a rendszerváltás után lettem presbíter részben azért, mert felkérték rá, másrészt úgy éreztem: erre az Úristen kér fel. Nagyon szívesen vállaltam a megbízatást. Presbíterként mindig az egyházközség érdekeit helyeztem előtérbe, a lelképásztorral együtt a gyülekezet lelki életéért, anyagi-gazdasági helyzetéért, a templom és más ingatlanok állapo-

Templomtakarításon Magyarderzsén 2014-ben

táért, a gyülekezeti tagokkal való kapcsolattartásért dolgoztunk.

– *Az egyházközség gondnokaként, főgondnokaként milyen új feladatai lettek?*

– Húsz éve a gyülekezet gondnokává, majd főgondnokává választottak. Jóval több lett a felelősség, mert a felsővárosi (Kakasos) egyházközségnek még mindig 2000 körüli a lélekszáma, több épület is a tulajdonunkban van, amelyek visszaszolgáltatásáért kemény küzdelmeket kellett vívni az államhatalommal. Az utóbbi években felújítottuk a Kós Károly tervezte 110 éves templomunkat, a parókiát, a gyülekezeti házat, a kántori lakást, gyülekezeti tevékenységekre alkalmas filagóriát építettünk, átalakítottuk és megszüpítettük az udvart. Aminek különlegesen örvendünk: felavattuk Kós Károly egész alakos szobrát.

– *A megyei presbiterszövetség elnökeként új megbízásokkal bővültek teendői.*

– 2012-ben egyesült a két kolozsvári egyházmegye, a frissen megalakult egy-

nyegét. Különböző rendezvényeket kezdtünk szervezni, ahol az is cél volt, hogy minél nagyobb létszámban jöjjenek a híveink és vegyenek részt egyházunk életében. A könnyebb kapcsolattartás érdekében egyházmegyénket négy földrajzi körzetre osztottuk, presbíterképző találkozókat szerveztünk, erősítettük kapcsolatunkat a királyhágómelléki és a békési szervezetekkel. Évente kétszer közmunkát szerveztünk 100-120 fő részvételével olyan településeken, ahol elnéptelenedett templomok vannak. Két árva magyarmacsikási gyermeket egy éven keresztül anyagilag támogattunk. Ifjúsági és gyermektáborokat szerveztünk, kis vidéki gyülekezeteknek Bibliát és énekeskönyveket adományoztunk. A reformáció 500. évfordulójának tiszteletére imaláncsorozatot indítottunk: főleg a kisebb vidéki templomokba látogattunk el sokszor százan, százötvenen, ahol a helyiek által ritkán megélt népes közösség-

Floriska István szervezte kirándulás a Révi-szorosban és a Jád völgyében

házmegei presbiterszövetség elnökévé választottak. Ez a tisztség teljesen új feladatokat hozott, mivel felelős az egyházmegye teljes területét, ahol mintegy 600 presbíter tevékenykedik, vagy kellene tevékenykednie. Ez volt a pillanat, amikor úgy éreztem: nagyon sokat tehetünk az egyházi életben szerepet nem vállaló, Istentől eltávolodott református egyháztagsainkért, szórványban élő testvéreinkért. Nagy gondokkal néztünk szembe: az előregedés, a templomlátogatás hiánya, az egyházfenntartási járulékok fizetésének elmulasztása, az egyházi földterületek jogtalan eltulajdonítása és ami a legfájdalmasabb: a vegyes házasságok arányának növekedésével járó lemorzsolódás. Elhatároztuk, olyan programokat valósítunk meg, amelyek által tudatosítjuk egyháztagsainkban keresztyén létünk lé-

ben hálát adhatunk Istennek a naponta tapasztalt kegyelmi ajándékokért.

Egyik legnépszerűbb közösség- és gyülekezetépítő tevékenységünk az egyházmegyei kirándulások szervezése. Tíz éve rendszeresen kirándulunk Erdély csodálatos tájain, talán itt kama- toztathattam leginkább turisztikai ismereteimet. A közel háromszáz keresztyén hívünket számláló csoportjainkkal gyülekezeteket, templomokat, várakat, kastélyokat látogatunk meg, történelmi-irodalmi emlékhelyeken rojlik kegyeletünket. Bejártuk a Bihari-havasok barlangjait, Máramaros szépséges tájait, a Radnai-havasok vízeséseit, többször is megfordultunk a Kazán-szorosnál vagy a Duna-deltánál. Bejártuk Székelyföld minden szegletét, Dél-Erdélyben és a Mezőségen láthattuk a „holt tenge-

reket”. Barangoltunk a száz erődtöplomok és a bukovinai kolostorok vidékén, a Partium városaiban felfedezhettük az utóbbi évek változásait. Mostani határainkon túl magunkba szívhattuk Budapest legfontosabb látnivalóit az Országházzal együtt, sétahajózáson vettünk részt, a magyar nyelvű Biblia nyomán el látogattunk Sárospatakra és környékére, Vizsolyra és Göncre, Debrecenben bejártuk a Nagytemplomot. Többször megfordultunk az ópusztaszeri nemzeti emlékparkban és Szeged belvárosában is sétáltunk. Hogy a Monarchia másik fővárosa ne maradjon ki, kétszer Bécsbe is ellátogattunk. Ezeket az utakat mindig bibliaolvasással kezdjük, imádkozunk, és útközben sokat beszélgetünk gyülekezetünk életéről. Sok olyan gondolatot, írást hallgatunk meg, amely a szeretetről, békességről, Isten által rendelt igazi emberi értékekről szól. A legnagyobb elégtétel az volt, amikor hazaérkezésünkkor egyik idős néni azt mondta: olyan volt a kirándulás, mintha két napon át tartó istentisztelet lett volna. Ezek a rendezvények nem valósulhatnak meg híveink hozzáállása, anyagi segítsége, egyházmegyénk és a kolozsvári egyházközségek vagyonszövetségének támogatása nélkül. Egyházmegyénk esperese minden tevékenységünket támogatja, amikor lehetősége van, részvételével is.

– *Hat éve egyházmegyei főgondnok, közben az egyházkerület igazgatótanácsának és a zsinatnak is tagja lett.*

– A közgyűlés választott egyházmegyei főgondnoknak, amit szívesen vállaltam, mert még közelebb kerülhettem a gyülekezetek ügyes-bajos gondjainak megoldásához. Mindig közösségeink erősítésére, református egyházunk ötszáz éves hitvallásának, hagyományainak megőrzésére törekedtem.

– *Melyek most a kolozsvári egyházmegye fontosabb gondjai?*

– Az egyik legnagyobb gond a lélekszámcsökkenés, az pedig maga után vonja a kisebb településeken az egyházi területek jogtalan eltulajdonítását, ezért kérünk minden gyülekezetet, hogy végezzék el a telekeltést. Elég sok gyülekezet anyagi gondokkal küzd. Az utóbbi években, különösen a magyar kormány hozzájárulása folytán, több mint ötszáz templom, parókia, gyülekezeti ház újult meg, óvodák, iskolák, közösségi házak épültek. Feladatunk és kötelességünk ezeket az épületeket lélekkel megtölteni, ápolni, hogy az elkövetkező nemzedék is örüljön ezeknek. Az építkezések, felújítások örömmel töltöttek el. Igazgatótanácsosként és a zsinat tagjaként nagy gondot fordítunk az olyan beruházásokra, tevékenységekre, rendezvényekre, amelyek erdélyi magyar népünk előrehaladását, megmaradását biztosítják.

– *A karácsony előtti, rendezvényekkel zsúfolt időszakban sikerül-e elcsendesedni és az ünnep igazi üzenetére, a Megváltó születésére összpontosítani?*

– Amikor a legtöbb ember különböző bevásárlásokért rohan, egyre jobban eltávolodva Istentől, az ünnep igazi lényegétől, ebben az Istentől származó értékeket nélkülöző világban is meg kell találnunk az elcsendesedést, azt a nyugalmat, amit Jézus szeretete biztosíthat számunkra. Elég sok időt töltünk feleséggel a vidéki házunkban, a világ zajától elvonulva, időt szánva a mindennapi bibliaolvasásra és az igék megbeszélésére.

– *Van-e valamilyen vezérlő gondolat, ami átgigézte a nehézségeken?*

– Gyülekezetünkben, egyházmegyénkben igyekszem erdélyi magyar közösségünket erősíteni. Azt a szeretetet, amit az Úrtól kapunk, szét kell árasztani embertársaink között. Ehhez kérem Isten áldását és segítségét!

Legyen a Herepei-ház otthon, ahova bármikor betérhetünk Táborozóból önkéntes, ma az Erdélyi IKE ügyvezetője Apetroae Lucas

KEREKES EDIT

– Elődöd tízéves munkája után tavaly letél az Erdélyi IKE ügyvezető igazgatója. Milyen volt, mivel telt számodra az elmúlt egy év?

– Tulajdonképpen a feladatok átvétele Tussay Szilárdtól nem egyik napról a másikra történt, visszatekintve is úgy érzem, nagyon szép átadás-átvételi folyamat volt. Az első hónapokban még közösen végeztünk el feladatokat, vettünk részt rendezvényeken, ez fontos volt ahhoz, hogy az Erdélyi IKE mint szervezet a váltástól függetlenül zavartalanul tudjon működni. Igyekeztem minél inkább megismerni az egyházi munka környezetét is, ugyanis ez új volt számomra. Kihívásokkal teli, viszont nagyon pozitív volt az elmúlt egy év, Szilárd, az Erdélyi IKE elnöksége, valamint a munkatársaim mindvégig mellettem voltak, és most már, egy év után azt hiszem, elmondhatom, hogy a helyemen érzem magam ebben a feladatkörben.

– Korábban programkoordinátorként tevékenykedtél az IKE-ben. Hogyan találkoztál az IKE-vel, hogyan fordultál az ifjúsági munka felé?

– A konfirmáció után, 2014-ben a székelyudvarhelyi egyházmegye ifjúsági táborában vettem részt, innen számolom az egyházzal közös történetemet. 2016-ban ott voltam az Erdélyi IKE által szervezett gitártáborban, Algyógyon, akkor ismerkedtem meg jobban az IKE tevékenységével. 2017-ben elvégeztem az IKE munkatársaképző tanfolyamát, és onnantól kezdtem aktív részes lenni az ifjúsági munkának. A szervezet önkénteseként a barátaim nagy részét már az IKE-n keresztül ismertem meg. Azt hiszem, egy ifjúsági szervezetben, amikor már bizonyos dolgokat kaptunk, szeretnénk azt valamiképpen megköszönni, visszafordítani a szervezet működésébe. Bennem is munkált ez a késztetés, ugyanakkor az IKE-s tevékenység barátokkal eltöltött közös időt, szórakozási és jó fejlődési lehetőséget is jelentett. Eleinte egyházmegyei szinten vettem részt a rendezvények szervezésében, önkéntesként nagy hatással volt rám a Válts irányít! IKE Fesztivál 2018-ban, majd Kolozsvárra költözésem után egyre inkább kezdtem feladatokat vállalni az országos programokban is. 2021 őszén lettem az IKE programkoordinátora, kicsit több mint egy éve dolgozom ügyvezető igazgatóként és az Erdélyi Református Egyházkerület ifjúsági referensként.

– Közgazdasági szakos egyetemistaként nem feltétlenül egyértelmű, hogy sok számjegyű bért kínáló multiceg helyett egyházi társadalmi szervezetben vállalás munkát. Hogyan jutottál erre a döntésre, ki, mi segített a döntéshozatalban?

– Amit biztosan tudtam, hogy szeretnék hosszú távon itthon maradni és karriert építeni, ez nagymértékben segített a döntéshozatalban. Az Erdélyi IKE-ben már sok éve tevékenykedtem, nem volt idegen számomra a környezet, illetve jó kihívásnak tartottam, hogy vezetőként próbáljam ki magam. Bár gazdasági informatikát tanultam az egyetemi alapképzés során, úgy gondolom a menedzsment miatt a jelenlegi feladatkörömmel kapcsolata van az egyetemen tanultakkal. A döntéshozatalban sokat segített és támogatott az elődöm, valamint az Erdélyi IKE elnöksége is.

– Ügyvezető igazgatóként mi a feladatok az IKE-nél?

– Az Erdélyi IKE mindennapos működéséért és az ügyvitelért felelek. A nagyobb országos programok és az IKE-iroda koordinálásáért, az Erdélyi Református Egyházkerülettel való kapcsolattartásért, az egyházmegyék és az IKE közötti kommunikációért, forrássteremtésért felelek. Ezenkívül képviselem az IKE-t minden intézmény és szervezet felé, legyen ez belöldi vagy külföldi, valamint az IKE népszerűsítése is a feladataim közé tartozik.

Nagyon változatos a tevékenységem az IKE-ben, rendezvény és időszak függvényében változhat, egy-egy rendezvény helyszínének az előkészítésétől egészen a költségvetések és beszámolók elkészítéséig sok minden a feladataim közé tartozik.

– Gazdasági hozzáértésed mellett erősségeid közé sorolják a türelmet és konfliktuskezelési készségeidet. Mi a stratégiád, hogyan jársz el konfliktushelyzetben?

– A környezetem és a munkatársaim higgadt személynek tartanak és bár vannak olyan helyzetek az ifjúsági szervezet életében, amelyek próbára teszik ezt a tulajdonságomat, igyekszem minden konfliktushelyzetet higgadtan kezelni. Fontosnak tartom, hogy minden konfliktusos helyzetben kellő nyugalommal nyilvánuljak meg, a szűk környezetemre ugyanis kihat az, ahogyan az adott helyzethez hozzáállok, és ha nekem sikerül azt jól kezelni, akkor máris sikerül oldani a feszült helyzetet, ami nagyban hozzájárul a konfliktus megoldásához.

– Az idén különleges helyre, a felújított Herepei-házba költöztél a FIKE-vel együtt az IKE székhelye. Hogyan próbáltátok „be-lakni” ezt a tágas belvárosi központot?

– Nagy öröm és áldás az Erdélyi IKE számára, hogy a belvárosba, a Herepei-házba költözhetünk, fontos mérföldkő az Erdélyi IKE 1921-es alapítása óta, hogy olyan helyen működhetünk, amelyet nem csupán irodaként, hanem ifjúsági központként használhatunk. Időre van szükség ahhoz, hogy az épület valóban ifjúsági központként működjön, hogy az önkéntesek és a rendezvények résztvevői megszokják és megismerjék a helyszínt, ebben a FIKE (Főiskolás Ifjúsági Keresztény Egyesület) rendszeres eseményei sokat segítenek. December elején, az önkéntesek világnapján közösen karácsonyoztunk, máskor adventkoszorú-készítést hirdet-

A jövő év legnagyobb kihívása az augusztusi Válts irányít! IKE Fesztivál Zeteváralján

tünk. Különleges a hely hangulata: lenyűgöző megélni a történelem találkozását a jelenrel a mintegy negyven fő befogadására alkalmas díszterem reneszánsz freskói alatt, a kisebb-nagyobb irodahelyiségek kívül népesebb találkozóokra használható a több teremből álló tágas pince. Ekkora méretű épületnek a menedzsmentje nem könnyű feladat, amivel a munkatársaimmal együtt folyamatosan ismerkedünk. Ezek közé tartozik a termék és a helyiségek használatának követése, az udvar és az épület karbantartása, ami ilyen régi ingatlan esetében kiemelt figyelmet igényel. Nagyon jó volt látni, ahogy a Kolozsvári Magyar Napok alkalmával és az IKE ott szervezett programjai által megtelt étellel az épület és az udvar, célunk a következő időszakban ezt minél gyakrabban megteremtteni.

MIHÁLY DAVID FELVÉTELEI

Munkált benne a késztetés, hogy visszafordítsa a szervezet működésébe mindazt, amit ott kapott

– Sokféleképpen szólították meg a fiatalokat, hatalmas tömegrendezvényekkel is, ebben a hónapban például a Várom az Urat keresztyén zenefesztivál zajlik az erdélyi városokban. Milyen rendezvényeket szerveztek és miért van szükség ezekre?

– Az adventi időszak kiemelten aktív, négy Várom az Urat adventi zenefesztivált szerveztünk Székelyudvarhelyen, Kolozsváron, Sepsiszentgyörgyön és Marosvásárhelyen, összesen közel 2000 résztvevővel. Az évet mindig önkéntes gálával indítjuk, ahol megköszönjük

ifjúságibibliahét-kiadvány és a *Lelkem csak téged áld* című énekeskönyv válogatott egyházi, ifjúsági énekekkel, mindkettőnek tervezzük a folytatását. Úgy gondolom, azért van szükség ezekre a rendezvényekre, hogy közelebb vigyük az egyházat a fiatalokhoz, közösséget teremtsünk nekik, találkozási lehetőséget, a programoknak elsődlegesen nevelő és építő célja van. Ezek a rendezvények a keresztyén jellegük miatt egyediek és ezért is van szükség rájuk.

– Számodra ezek az események első-sorban munkát jelentenek. Végső soron az egyházi ifiszervezeti munka is ugyanolyan intenzív, mint egy multinacionális vállalaté szoros határidőkkel, temérdek teendővel. Milyen csapattal dolgozol? Hogyan pi-hensz, lazítasz, mi kínál számodra feltöltődést?

– Érdekes váltásként éltem meg, ahogyan azok a programok, amelyeken korábban résztvevőként, önkéntesként vettem részt, most teljes mértékben a munkám részévé váltak, de azt hiszem, ez természetes folyamat. Jelenleg az országos IKE-irodában négyfős csapatban dolgozunk együtt, rendezvénytől függően 20 vagy akár 130 önkéntessel. Az irodában a három munkatársammal hatékonyan és jól el tudjuk osztani a munkát, viszont vannak idő- és energiaigényes időszakok, ilyenkor nehéz időt találni szabadidős tevékenységekre az egyetemi tanulmányaim mellett. A munkám, az IKE képviselete miatt sokat kell utaznom, ez részben feltöltődési lehetőséget is jelent. Szeretek kirándulni és közösségekben, a barátaimmal és a családommal lenni, ez az, ami igazán fel tud tölteni. Újabban igyekszem sporttevékenységeket is rendszeresíteni az életemben.

– Milyen szakmai és személyes tervekkel vágsz neki a 2024-es esztendőnek?

– Szeretnék szakmailag tovább fejlődni, a mesteri tanulmányaimat befejezni – jelenleg utolsó éves mesterképzős vagyok vállalati pénzügyi menedzsment szakon, a BBTE Közgazdaság Karán. A hétfői munkához kapcsolódó programok miatt sok esetben ez nem egyszerű: szeretnék minőségi időt tölteni a családommal és a barátaimmal. 2024 legnagyobb kihívása a Válts irányít! IKE Fesztivál, amelynek főszervezésével először foglalkozom. Szeretném, hogy továbbra is minőségi programokat biztosítsunk, hogy a Herepei-ház egyre inkább ifjúsági központtá alakuljon a köztudatban, a város ifjúságához kapcsolható más, főleg kulturális rendezvények otthonává, olyan helyé váljon, ahova a Kolozsváron élő IKE-sek úgy érzézik, hogy bármikor betérhetnek.

Emellett van két kiadványunk is: a *Fit7*

Gáncsoskodással indult: harmincéves az ökumenikus koncert

Rohanó és mindenre csak felületesen figyelő világunkban időnként meg kell állni. Megállni és fokozottan figyelni egy-egy olyan eseményre, amelyről legtöbbször annyit tudunk, hogy valamikor a múlt héten volt. Az utólagos beszámoló olvastán szomorúan állapítjuk meg, hogy bizony, elmentünk volna, és éppen volt is két szabad óránk, ám a nagy sietségben, az ünnepre való lázas készülődésben elsiklottunk a tömör hirdetés felett, amely tudatta az újságolvasóval, rádióhallgatóval, hogy lesz egy ünnepre hangoló, különleges kis koncert. Sokan az idén is bizonyára így jártak, ezért nem lehet elég gyakran írni róla: már most jegyezzük fel, hogy jövőre le ne maradjunk az ortodox és a református iskola fiataljainak többnyelvű közös kórushangversenyéről, amely az adventi időszakban Kolozsváron mindmáig aktuális jelentőséggel bír, vágyott közös jövő reményéről is üzen.

PÉTER CSABA

A Kolozsvári Református Kollégium és a Nicolae Colan mitropolita nevét viselő Ortodox Főgimnázium kórusának tiszta szándékból született közös karácsonyi koncertje története dőcögösen indult. 1993 késő őszen a szeminárium akkori igazgató-teleológianára felkereste Székely Árpád igazgató-karnagyot az ötlettel: szervezzenek közös karácsonyi koncertet. Nem is volt ez valódi dilemma, az intézményvezetők rövidesen elkezdtek a felkészülést: megegyeztek a repertoárban és kiválasztották azt a két-három éneket, amit közösen adnak majd elő magyarul és románul.

Minden elő volt készítve. Megvolt a két kórus, megszületett az ötlet, volt lelkesedés, volt egyházi jóváhagyás, már csak a helyszínben kellett megállapodni. Ez is adta magát: ha református kollégium, akkor egyértelmű, hogy Farkas utcai templom, ha ortodox szeminárium, akkor

egyértelmű, hogy a székesegyház, vagy az akkor még a görögkeleti egyházhoz tartozó minorita templom, amelynek padjain kényelmesen helyet foglalhatott a közönség. Csakhogy a templomokért felelős lelkészek erről hallani sem akartak. Akkoriban senkinek nem volt fontos a két felekezet egymáshoz való közelítése, senki nem akarta, hogy a két felekezet iskolája együtt készüljön az ünnepre. Pedig ebben az elképzelésben igazán nem volt más, mint együtt hirdetni: Betlehemben megszületett a Megváltó, aki az Úr Krisztus. Ezt a próbálkozást vetették el az akkoriak.

Minek köszönhető mégis, hogy 2023-ban harmincadik alkalommal szolgálunk együtt, hirdetve a jó hírt? 1993 adventjében a Brassai-líceum akkori igazgatója nyújtott segítséget: „Gyertek hozzánk, ott a dísztermünk, tartsátok meg ott a koncertet.” Így indult útjára a próbálkozás, amelyről akkor igen sokan azt hitték, holtan szüle-

Volt idő, amikor senki nem akarta, hogy a két felekezet iskolája együtt készüljön az ünnepre

tett. Sikerült mindezek dacára megmutatni, hogy semmilyen gáncsoskodás nem állhat a Megváltó születéséről való bizonyosságtétel útjában.

Az első koncerten már jelen volt mindkét egyház vezetője Csiha Kálmán püspök és Bartolomeu Anania érsek személyében. A következő évben már a Deák Ferenc utcai minorita templomban énekelhettünk együtt megérezve, hogy nem elenségek vagyunk, hanem Isten gyermekei, akik minden aka-

dályt leküzdve hirdetik a Megváltó születését. A Farkas utca még zárva volt előttünk, s bár kezdetül úgy képzelték, hogy a koncertnek felváltva ad otthont a két egyház, 1995-ben ismét nem volt hely számára. Akkor az alsóvárosi közösség nyújtott segítséget, örömmel látták vendégül az ökumenikus karácsonyi koncertet a Kétágú templomban. A kezdeti nehézségek után mára kialakult és megszokott rend szerint zajlik a hangverseny egyik évben a székesegyházban, má-

sik esztendőben a Farkas utcában. 2023-ban immár harmincadik alkalommal, a református templomban, december 19-én este – jövőre figyeljük, keressék a néhány nappal karácsony előtti időpontot. Rövid, két nyelvű igei bevezető és köszöntő után együtt hallgathattuk meg a fiatalok lélekemelő bizonyosságtételét, akik évről évre énekszóban mondják el, mit jelent számukra a megszületett Megváltó szeretete és hogy ez a szeretet miként visszhangzik szívükben.

Adventi jótékonykodás a Kolozsvári Református Kollégiumban

Iskolánkban az advent nem csupán rendezvényekben gazdag időszak, de egyben több jótékonyági akció ideje is. Immár az iskolai köztudatba is beivódott az olyan hagyományosnak számító kezdeményezések, mint a Kárpát-medencei Református Oktatási Alap vagy a Kék veder akció. A diákok számára is jelentőségteljes programok, a fiatalok közül többen érdeklődtek, hogy idén lesz-e hasonló lehetőség. Fontosnak tartom, hogy tanintézményként ne csupán arról beszéljünk, miben van szükségünk segítségre, hanem megkeressük azokat az alkalmakat is, amikor mi segíthetünk másoknak.

TASNÁDI ISTVÁN

Idén is részt vettünk a Dorcas Aid által meghirdetett Kék veder akcióban. A lassan már szimbólummá váló kék vedret a diákok és családjuk adományainak köszönhetően sikerült tartós élelmiszerekkel, édességekkel megtölteni. Az így elkészült mintegy 80 csomagot részben maguk a fiatalok viszik el a környezetükben élő rászoruló családoknak, részben a segítségnyújtó szervezet gondoskodik arról, hogy megfelelő helyre kerüljenek. Az így eljuttatott olaj, cukor, liszt vagy éppen szaloncukor sokaknak nem csupán szép gesztust jelent, de azt is, hogy van miből ételt tenni a karácsonyi asztalra.

A Kárpát-medencei Református Oktatási Alap szintén többéves múltra visszatekintő gyűjtőakció. Az anyaországból indult kezdeményezés lényege, hogy minden diák keres őt fel-nőtt ismerőst, aki hajlandó őt-öt lejt adományozni a Kárpát-medencei magyar oktatásra. Az így összegyűlt összeget minden évben régióként egy-egy intézmény kapja meg, így körforgás-szerűen mindenki sorra jut. Idén Erdélyben a székelyudvarhelyi

Baczkamadarasi Kis Gergely Református Kollégium újonnan épített általános iskolájának felszerelését célozza a gyűjtés.

A tanfelügyelőség indítványozására önkéntes gyümölcszöldség adományozó programot

hirdettünk az adventi időszak kezdetén. Az így összegyűjtött friss terményekkel három – időssekkel foglalkozó és fogyatékkal élőket ellátó – intézményt támogattunk: a Gondviselés Egyesületet, a Fogyatékkal Élő Fel-nőttek Gondozási és Segítségnyújtási Központját, valamint a Szent Kálmill Idősek Otthonát. Ez a generációkon átívelő projekt segített abban, hogy a fiatalok közelebből is megtapasztalják: vannak helyzetek, amikor pont ők tudnak ilyen formában segíteni idős embereken.

Sierra Leone-i gyerekek megsegítését célzó program kere-

tében iskolástáskákat és tanzsereket gyűjtöttünk, ezeket a Transilvania 4 Sierra Leone egyesület juttatja el a nyugat-afrikai ország rászoruló tanulóinak. 2019-ben nagy sikere volt a kezdeményezésnek, ezért idén is továbbítottuk a szervezet kérését: sokan akár egy-egy táskával, akár más tanszerekkel hozzájárultak az ott élő diákok tanulási esélyeinek javításához.

Az iskolánkban működő diákpresbitérium szintén kivette a részét az adventi jótékonykodásból: egyhetes süteményvásárt szerveztek, amelyhez minden napra más-más évfolyam ké-

szült finomságokkal. Az így összegyűlt pénz felét jótékony-ságra fordították, a fennmaradó összeget saját programjaik lebonyolításához használják fel. Egyik szülőjét elvesztett diák támogatására gyűjtést indított a diákpresbitérium – jölesik megtapasztalni, hogy a másikkal való odafigyelés, a rászorulóknak nyújtott segítség igénye a diákságban is munkál, nem csupán felülről jövő elvárásaként jelenik meg az iskolában.

A bő négyhetes időszak számos jótékonyági programja lehetőséget kínált mindenkinek megtalálni a célcsoportot, amelynek szívesen segítene. Az időbeli átfedés néha megnehezítette a pontos szétválasztást, hogy mikor mire is gyűjtünk, de a projektek sikeressége azt mutatja, hogy az iskolai közösségek belül mindegyikre van igény.

A generációkon és kontinenseken átívelő projektek reményeink szerint előmozdítják azt a szolidaritást, amire nagy szükségünk van a 21. században is. Erdélyi magyar közösségként inkább azt szoktuk meg, hogy az adakozás kedvezményezettjei vagyunk, legyen szó akár anyaországi, akár holland vagy svájci testvérgyülekezetek támogatásáról. A Kolozsvári Református Kollégium maga is úgy tudott újjáépülni és úgy nyerhette el mai formáját, hogy sokan támogatták anyagi-akkal vagy másféleképpen. Jó látni, hogy a tágabb iskolai közösségben mára természetes belső igényé lett másoknak segítséget, támogatást nyújtani.

Mintegy 80 vedret sikerült tartós élelmiszerekkel, édességekkel megtölteni